

Bedő Albert Emlékérem:

	1.	2.	3.	szavazási forduló
<i>Bús Mária</i>	34	37		szavazat
<i>Dr. Kosztka Miklós</i>	25	20	23	szavazat
Mészáros Gyula	22	19	20	szavazat
Nádas József	21	14	9	szavazat
<i>Dr. Oroszi Sándor</i>	23	19	22	szavazat
Dr. Tóth József	23	12	8	szavazat

Kaán Károly Emlékérem:

	1.	2.	3.	4.	szavazási forduló
<i>Dr. Bartucz Ferenc</i>	18	7	3	0	szavazat
<i>Diósi Gyula</i>	18	10	4	0	szavazat
<i>Horváth Ferenc</i>	21	17	15	14	szavazat
<i>Ivády István</i>	31	32			szavazat
<i>Szente László</i>	21	17	18	23	szavazat
<i>Dr. Vancsura Rudolf</i>	34	37			szavazat

lés szervezője ismertette a legfontosabb tudnivalókat és tájékoztatást adott a szervezés állásáról.

A következőkben *dr. Balázs István* küldött ismételte meg, pontosította a felvetését az erdésztechnikus tagok kiténtetése és a Vándorgyűlést szervező erdőgazdaság kiténtetettjeit érintő módosítást illetően. Többen támogatólag, illetve új javaslatok felvetésével szólaltak fel. Javaslatként hangzott el, hogy

legyen új kiténtetés a technikus számára, a jelölési eljárásban külön célszerű kezelni a technikusokat, nem lehet bővíteni a díjak számát, jobban oda kell figyelni a jelölésre. Végül *Duska József* alelnök szavazásra tette fel a *dr. Balázs István* küldött által felvetett javaslatot.

6/2003. (máj. 27.) sz. határozat:
Az elnökség a kiténtetésekkel kapcsolatos 2/2003. (márc. 13.) sz. hatá-

rozatát a Küldöttközgyűlésen elhangzottakat figyelembe véve módosítsa, dogozzon ki változatokat és napirendi pontként terjessze a következő Küldöttközgyűlés elé jóváhagyásra. (A jelenlévő 41 fő küldött; igen 40, nem 1, tart 0 szavazati aránnyal a határozatot jóváhagyta.)

Dr. Bondor Antal, a Díjbizottság elnöke kért szót, aki bejelentette, hogy korára és a tagság fiatalabb kora miatti ismerethiánya következtében, kérte felmentését tisztsége alól. Megköszönte az eddigi bizalmat. A Küldöttközgyűlés tapssal fejezte ki elismerését a több cikluson keresztül végzett lelkiismeretes bizottsági munkájáért.

Duska József alelnök megköszönte a küldöttek munkáját és bezárta a Küldöttközgyűlést.

Kmf.

Mester Gézané

jegyzőkönyvvezető

Duska József

az ülés elnöke.

Bak Julianna

hitelesítő

Dr. Marosi György

hitelesítő

Szakosztályi hírek

Az *Erdészeti Vízgazdálkodási Szakosztály* március 21-én tartotta legutóbbi rendezvényét. Az ülés elején *Kalicz Péter* mondta el gondolatait a *Víz Világnapja* alkalmából. Felidézte azokat az előzményeket, okokat és célokat, amelyek tíz évvel ezelőtt március 22-e világnappá nyilvánításához vezettek. A víz jelentősége és a vizekkel kapcsolatos globális aggodalom napjainkban abban is kifejezésre jut, hogy az ENSZ Közgyűlése a 2003. évet az Édesvíz Nemzetközi Évének nevezte.

A szakosztályülés fő témája az „*Erdészeti hidrometeorológiai mérések és adatgyűjtések régen és ma*” címmel került előzetesen meghirdetésre. A témakör jelentősége az erdészeti gyakorlat és kutatás vonatkozásában is vitathatatlan. Története mégis szakaszos, amelyet rövid felvirágzások és tartós hanyatlások sora jellemez. Az elmúlt években azonban több, egymástól független kezdeményezésről, törekvésről szerezhetünk tudomást, amelyek különböző erdőterületek klimatikus és hidrológiai sajátosságainak jobb megismerését, s egyszersmind ezen ismeretek erdészeti célú felhasználását célozzák.

Az erdészeti hidrometeorológiával kapcsolatos gondolatait öt felkért előadó fejtekte ki:

Tasnády Péter (ÁESZ) a pápasalamoni erdőtomb csapadékviszonyainak változásait elemezte egy helyi mérőhely adatai alapján, arra a kérdésre keresve a választ, hogy a változások mennyiben módosíthatják a termőhelyi adottságokat, s mennyiben kell, vagy lehet azt figyelembe venni az erdőtervezés során.

Kamis Gábor (Ipolyerdő Rt.) arról szólt, hogy a Börzsönyben és térségében múltja és jövője is van az erdészeti meteorológiai adatgyűjtésnek. A hagyományokat a Királyréti Erdészet udvarán lévő mérőhely képviseli, a jövőt pedig egy olyan terv, amely szerint az Ipolyerdő Rt. minden erdészete területén legyen egy-egy komolyabb mérőállomás.

Dr. Pál Miklós (ÁESZ) látványosan illusztrált átfogó előadásában a termőhelyi adottságok ismeretének fontosságát hangsúlyozta, az erdészeti mérőhelyek, sőt mérőhálózat fenntartásának szükségességéről beszélt, részletesen taglalva az indokokat is, s mindezt külföldi példák is színesítve. Elmondta, hogy a zalai térségben az erdőgazdasági tájakat is figyelembe véve vannak elképzelések, amelyek részleges megvalósulásaként, két korszerű, elektronikus adatgyűjtővel felszerelt mérőállomás már működik.

Manninger Miklós (ERTI) az erdővédelmi hálózathoz kapcsolódó meteorológiai mérések rendszerét, az állomások elhelyezkedését és felszereltségét ismertette, amelyhez sokszorosított írásos tájékoztató anyagot is mellékelte. Az Erdészeti Tudományos Intézet számos korszerű mérőállomást és hagyományos mérőhelyet tart fenn, különböző kutatásaihoz kötődően.

Puskás Lajos (Délalföldi Erdészeti Rt.) a Körösök menti erdők kapcsán Mátyás Vilmos munkásságáról beszélt, s arról, hogy a sík vidéken is mennyire fontos a klimatikus és hidrológiai viszonyok mozaikosságának érzékelése és felhasználása az erdészeti tevékenység során. Erre erdészeti mérőhelyek adatai adhatnak lehetőséget.

A kiselőadásokat követő hozzászólások révén élénk, s egyben konstruktív eszmecsere alakult ki, amelynek eredményeként a jelenlévők egyetértettek abban, hogy a témakör jelentőségére tekintettel fogalmazódjék meg egy „Állásfoglalás”, amelyet a Szakosztály juttasson el az erdészeti felső vezetéshez, intézkedéseket javasolva. Az Erdészeti Vízgazdálkodási Szakosztály természetesen vállalja, hogy egyetértő támogatás esetén részt vesz az erdészeti hidrometeorológiai mérő-

hálózat és adatbank megszervezésének, illetve létrehozásának részletes kidolgozásában.

Dr. Kucsara Mihály

Állásfoglalás az erdészeti hidrometeorológiai mérőhálózat és adatbank létrehozásáról

• Az erdők élettere, termőhelye a talajtani, a klimatikus és a hidrológiai viszonyok együttesével jellemezhető, amely összetevők közül az utóbbi kettő nemcsak térben, de időben is meglehetősen változatos megjelenésű.

• Az erdészeti gyakorlat és kutatás számára egyaránt fontos a klimatikus és hidrológiai viszonyok erdészeti szempontú tér- és időbeli jellemzőinek folyamatos megfigyelése, számszerűsítése, gyűjtése és értékelése.

• Az elmúlt években az ország több pontján, különböző erdőterületekhez köztudóan merült fel és erősödött az erdészeti meteorológiai és a hidrológiai adatok iránti igény, s egymástól függetlenül fogalmazódnak meg ezzel kapcsolatos törekvések.

• A termőhelyi változatosságot és mozaikosságot egy erdészeti hidrometeorológiai mérőhálózat és adatbank létrehozásával és működtetésével lehet megfelelően érzékeltetni, s azt az erdőtervezésnél, -telepítésnél, -művelésnél és -védelemnél figyelembe venni.

• Az erdészeti mérőhálózatot azok az állomások és mérőhelyek alkotják, – amelyek egykor erdészeti mérőhelyként jöttek létre, de időközben más szervezet kezelésébe kerültek,

– amelyeket jelenleg is az erdészeti ágazat működtet,

– amelyek a jövőben létesülnek.

• Az erdészeti hidrometeorológiai mérőhálózatban az automatizált klímaállomások és a hagyományos csapadékmérő és talajvíz-megfigyelő helyek szerepe egyaránt fontos.

• Az erdészeti mérőhálózatban szorgalmazni kell a metodikai alapelvek olyan mértékű egységesítését, hogy az adatok helyi, eseti elemzésén túlmenően lehetőség legyen a térségi és országos hatáskörű feldolgozásra is, de a hálózatban résztvevő mérőhelyek a működést tekintve maradjanak autonómok.

• A hálózatszerű, tartós működés feltétele egy országos hatáskörű koordináló szervezet, amelyre úmínd jogilag, mind szervezetiileg az Állami Erdészeti Szolgálat látszik alkalmasnak.

• Az aktuális és folyamatos adatgyűjtés és tárolás mellett az adatbank feladata

legyen minden korábban keletkezett hidrometeorológiai adat befogadása és megőrzése is.

• Az erdészeti hidrometeorológiai adatbank meghatározott keretek között legyen nyilvános, amelyet az internetes hozzáférés lehetősége biztosítson.

• Az erdészeti hidrometeorológiai mérőhálózat és adatbázis tényszerű alapot, illetve háttérrel nyújthat a különféle szakmai tevékenységekhez (pl. az Erdővédelmi Hálózat munkájához), valamint az erdészeti ágazaton belüli, illetve az erdészeti és más ágazatok (vízügy, természetvédelem) közötti nézetkülönbségek és viták feloldásához.

Budapest, 2003. március 21.

Erdészeti Vizsgadalkodási Szakosztály

◆◆◆

Az *OEE Gépesítési Szakosztálya* 2003. április 3-án az AXIÁL Kft. székesfehérvári telephelyén tartott ülést.

Az ülés résztvevőit köszöntötte *Beck András*, a kft. képviselője, aki ezt követően tájékoztatást adott a vállalkozásról. Az AXIÁL Kft. magántulajdonú vállalkozás, tulajdonosa *Harsányi Zolt* gépészmérnök és *felesége*. A kft. tevékenységében három terület fonódik össze: a mezőgazdasági (erdőgazdasági) gépeladás, az alkatrészellátás és a szervizszolgáltatás. Éves árbevételük kb. 24 milliárd Ft, melylyel a magyar mezőgépiac kb. 15%-át uralják. Számos – főleg külföldi (Class, Fendt, Landini, Sulky, Manitou, Berthoud, Monosem stb.) – gyártó gépeit forgalmazzák, de az utóbbi időben egyre jelentősebb a használt gép forgalmuk is. Az általuk forgalmazott gépek közül erdészeti szempontból a Manitou rakodógépek, valamint a Landini és a Fendt traktorok a jelentősebbek.

Az ülés következő részében *Beck András* a Manitou rakodógépeket, *Török Ferenc* a Landini traktorokat, *Nagy Róbert* pedig a Fendt traktorokat mutatta be, szemléletes előadásokon keresztül. Az előadók részletezték a gépcsaládok felépítését, illetve tájékoztatást adtak azok fontosabb műszaki és üzemeltetési jellemzőiről.

Az egyéb szakosztályügyek között a résztvevők új tagfelvételekkel és a 2003. évi külföldi tanulmányút (Austrofoma) előkészítésével foglalkoztak.

A napirendi pontok vitájában *Fejér Lajos*, *dr. Horváth Béla*, *Majtényi László*, *dr. Mátrabérczi Sándor* és *dr. Tóth József* vett részt.

A tanácskozás után gépbemutatóra került sor, melyen a kft. által forgalmazott termékek egy részével ismerkedtek a

résztvevők, kiknek lehetősége volt a Manitou rakodógépek, a Landini és a Fendt traktorok több típusának a kipróbálására is.

A jól sikerült rendezvényen – melyért köszönet illeti az AXIÁL Kft.-t – 19 fő vett részt.

Dr. Horváth Béla
szakosztályelnök

◆◆◆

Az *Oktatási Szakosztály* 2003. március 4-én tartotta ez évi első rendezvényét, amelyen a szakképző intézmények jelenlegi helyzetét elemezték. *Sári Lajos* szakképzési helyettes államtitkár (Oktatási Minisztérium) előadásában elhangzottakból:

A munkaerő-piaci nehézségeket nem az iskolarendszerű szakképzésnek kell megoldani. Az iskolarendszerű szakképzés ugyanakkor a szakmunkásigény trendjeire kell, hogy megoldást adjon.

A szakképző intézménynek kell tudni váltani. Ezt az oktatási kormányzat egy, a szakképzési hozzájárulásból elkülönítendő keretből kívánja segíteni. A támogatás „szakmaváltó alap” néven egyszer lesz igénybe vehető.

A tanulóknak csak 25 %-a jelentkezik szakiskolába. Többségük gyenge képességű, hátrányos helyzetű: a szakiskola leértékelődött. A tanulók 75 %-a az érettségit célozza meg.

Fontos, hogy a tanulók megtanuljanak tanulni, mert életük során várhatóan 4-6 szakmaváltásra lesz szükségük.

Szakiskolák vonatkozásában:

Cél a szakképzést visszavinni a 9-10. évfolyamra. Felül kell vizsgálni a tananyagot, növelni kell a szakmai képzés arányát. Ehhez növelni kell a normatívákat.

Át kell vizsgálni az OKJ-t a gyakorlati képzés arányainak és a képzési idő szempontjából.

A gazdaság erősödésével várható, hogy a szakmai képzést egyre inkább az üzemek fogják végezni.

A szakiskolai képzés fejlesztését a Szakiskolai Fejlesztési Program szolgálja. Ennek végrehajtása a szakképzési törvény módosítását is magával hozza.

A szakközépiskolák vonatkozásában:

Szakmák szerint differenciált normatívák kialakítását tervezik a középfokú szakképzésben.

A szakmai alapozó tárgyak súlyának növelését tervezik. Lehesse ezekből érettségi vizsgát tenni.

Szükség van a kétszintű érettségire. Nem a felsőoktatás miatt, hanem azért, hogy legyen lehetősége a tanulóknak magasabb szintre jutni az érdeklődési körük szerint. Legyen lehetőségük emelt-szintű érettségit tenni szakmai alapozó

tárgyakból, legyen ez egyben szakirányú felvételi.

Mindkét képzési szinten kérdésként merül fel, hogy szükség van-e orientációra. Jobb lenne a gyakorlati képzés alapozását megcélózni, erősíteni a munkához való viszonyt és az eszközhasználatot.

A magyar szakképzés rendszere jó, az EU élvonalában van. Javításokat, fejlesztést igényel, de gyökeres változásokat nem.

Dr. Mészáros Károly dékán (NYME, Erdőmérnöki Kar) tájékoztatóját 3 fő kérdésben adta elő:

Ismertette az Erdőmérnöki Kar jelenlegi képzési struktúráját. Elmondta, hogy a nyitás, az új szakok indítása szükséges volt. Ismertette a jelenlegi szakokat, a képzési szerkezetet, a hallgatói létszámokat és a tárgyi feltételeket.

A szakirányú szakközépiskolákból érkező tanulók túljelentkezés miatt hátrasorolódnak. Ezt a tendenciát a képzés első szakaszában erősítik az alapozó tárgyak. E nehézségek ellenére ezek a hallgatók a szakmai képzés későbbi szakaszában jól megállják a helyüket és a Karon végzetek jelentős hányadát adják.

A képzés szintjei között, a hagyományos egyetemi szintű képzés és a doktori iskola mellett két új lépcsőfok megjelenése lehetséges:

Akkreditált felsőfokú képzés

A képzés felsőfokú szakképesítést ad erdőhasználati és csemetetermesztési szakterületeken. A képzés programja elkészült, mindkét szakmában. A munkaerő-piaci viszonyok, illetve a

képzés iránti igény nem meggyőző, ezért a bevezetésük egyelőre nem indokolt.

Főiskolai szintű erdőgazdaképzés

A bolognai egyezmény által a Karra rótt több szintű képzés iránti elvárás, a középfokú szakképzés átszerveződése és a munkaerő-piaci helyzet együttesen felvetik a gondolatát egy főiskolai szintű képzésnek, amely *erdőgazda* néven adna szakképesítést. A képzési program, ökológiai és gazdasági területekre terjedne ki, mérnöki ismereteket nem adna.

A végzett erdőgazdák a magánerdőgazdálkodásban, az államerdészetben a kerületvezetői és műszaki vezetői beosztásokban, illetve az ÁESZ-nél egyes munkakörökben vállalhatnák munkát.

A képzés beszámítható ismeretekkel kapcsolódhatna a jelenlegi erdőszaktikus-képzéshez.

A program kidolgozása és a munkaerő-piaci igény felmérése folyamatban van, megvalósítása ezek eredményétől függ.

A 6 éves erdőszaktikus-képzés Mátrafüreden a Vadas Jenő Erdészeti és Vadgazdálkodási Szakképző Iskolában már 1998-ban megkezdődött. Az akkori elsősök most 5. évfolyamra járnak. Az Iskola eddigi tapasztalatait *Simon László* igazgató és *Kristó László* igazgatóhelyettes ismertette:

A 6 éves képzés nevelési problémákat is felvet. Érettségiig kiskorúak a tanulók, a szakképzési ciklusban nagykorúak. Az ebből fakadó eltérő igényeket több területen is kezelni kell, legfontosabb azonban, hogy minden korban le tudjuk kötni

a tanulókat tartalmas, számukra érdekes elfoglaltsággal.

Nagy a szórás a tanulók képességeiben. Nagy kihívás a tanároknak, hogy mindenkit eljuttassanak a számára elérhető tudásszintre. A képzési idő növekedése férőhelyigény-növekedést is hoz magával (tanterem, kollégium) ami nehézségeket okozhat iskolának fenntartónak egyaránt.

Az Egyetem által tervezett erdőgazdaképzés jó továbbhaladási lehetőséget kínál a nálunk végzett erdőszaktikusoknak, fontos lenne megvalósulása.

Az érettségi letétele után a tanulók kiléphetnek a képzésből, és ezt továbbtanulási céllal többen meg is tették és várhatóan később is meg fogják tenni. Megcéloztuk, hogy a kilépők helyére érettségizett tanulókat vegyünk fel. A felvételt áprilisi jelentkezési határidővel hirdettük meg. A jelentkezők részletes írásos tájékoztatást kaptak a bekapcsolódás feltételeiről, az ehhez szükséges különbözeti vizsgáról, és a különbözeti vizsga tananyagáról. A különbözeti vizsgát az augusztusi javító vizsgákkal együtt szerveztük. Előtte 4 napos felkészítést segítő konzultációra adtunk lehetőséget, ahol elsősorban a gyakorlati ismeretek elsajátításában segítünk.

Összesen 9 fő szüntette meg a tanulói jogviszonyát az érettségi után. Helyettük 24 fő jelentkezett, akik közül 13 fő vállalta a különbözeti vizsgát – tehát többen, mint ahányan kiléptek(!). A jelentkezők többségben kettes, hármas osztályzatokkal jöttek

Dr. Folcz Tóbiás
szakosztályelnök

Wass Albert és a Kossuth-díj

„Egy összekuszált világ emberiségének lelkiismerete vagyok.” Így fogalmazta meg élethivatását Wass Albert, kinek első munkái már 20–21 éves korában napvilágot láttak. Kétszer kapta meg a Baumgarten-díjat: 1935-ben és 1940-ben. A második és első osztályú Vaskezeszt kitüntettetje. Az Észak-Kárpátokban végzett *erdőmérnöki munkájáért a Magyar Tudományos Akadémia tagja lett*. Tagja volt a Nemzetközi PEN Klubnak. Amerikai emigrációjában is a Trianon szabdalta magyarság ügyét képviselte. Tizenkét könyvet jelentetett meg erről. 1946-ban Romániában halálra ítélték. Erdélyországba vissza nem térhetett, miként Magyarországra sem tudott hazajönni. 1993-ban megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend ezüstkeresztjét, de sem életében, sem halálá-

ban nem jutott számára Kossuth-díj. Március 14. napjáig, amikor is az Alternatív Kossuth-díj Bizottság átadta fiának, Wass Endrének az édesapjának odaítélt posztumusz alternatív Kossuth-díjat.

Véreim! Véreim, országutak népe!

Sok száz éves Nagypéteknak sohasem lesz vége.

Egyik napon Tamás vagyunk,

másik napon Júdás vagyunk.

Kakasszónál Péter vagyunk.

Átokverte szerencsétlen nagypétekes

nemzet vagyunk.

Golgotáról Golgotára hurcoljuk a keresztfákat.

Mindig kettőt, sose hármat.

Egyet felállítunk balról,

Egyet felállítunk jobbról,

s amiként a világ halad,

egyszer jobbról, egyszer balról
fölhúzzuk rá a latrokat.

Hogy az idő telik, mint ki dolgát jól végezte,

Nagypétektől nagypétektig

térdelünk a kereszt alatt

Húsvéti csodára lesve.

Egyszer a jobbszélső alatt,

Másszor a balszélső alatt,

Éppen csak hogy a középső,

az igazi üres marad.

Elmegyek, elmegyek,

Hosszú útra megyek,

Hosszú út porából,

Köppönyeg veszek.

Búval és bánattal,

Kizsinórozatom,

Sűrű könnyeimmel

Kigomboztattatom.

(Részlet Wass Albert Nagypéteki sírató című verséből.)

(Magyar Rádió Rt. műsormagazin)